

[Waldorff]

efterretning, det er altså socialdemokratiets politik fra nu af.

Det er også den politik, som man har fået LO til at sige god for. En del af forklaringen på LOs accept ligger nok i det systematiske bedrag, som man har sat i gang omkring fradragsfiduserne i skattelovgivningen. I 4½ år har den socialdemokratiske regering forsøgt at holde fagbevægelsen i ro med løfter om, at til gengæld for indkomspolitik, til gengæld for statslige nedskæringer ville socialdemokratiet gennemføre reformer bl.a. af skattelovgivningen og af boliglovgivningen. Nu har vi set, hvad der er kommet ud af det, man har stillet i udsigt. Det ene er en pensionsbeskatningslov, som er fuldstændig virkningsløs, som er en garanti for, at ingen kroner bliver ført fra de rige til de fattige. Det andet er et forslag om at gribe ind over for investeringsfondsfiduserne. Det er lagt i syltekrukken; dér kan det ligge sammen med værdistigningsafgiften til en anden god gang.

Det er simpelt hen et udtryk for, at man bevidst har snydt og bedraget fagbevægelsen i forbindelse med dette indgreb. Men det er ikke sådan, at LO er den rene uskyldighed i denne affære. LO-toppen har fuldt sin egen del i elendigheden. LO har for det første i årevis accepteret indkomspolitik, har accepteret løntilbageholdenhed, har accepteret den smalle vej. LO har deltaget i et forsøg på en ideologisk svinebinding af arbejderklassen til kapitalens interesser igennem ØD-forslaget, som skulle gøre arbejderne medansvarlige for de profitproblemer, som de private virksomheder har. Endelig har LO arbejdet systematisk på en undergravning af den modstand, som arbejderne ydede imod krisepolitikken.

Det, der er sket med dette forlig, det indgreb, som vi skal stemme om om lidt, er, at socialdemokratiets helt igennem borgerlige økonomiske politik er blotlagt. Samtidig har man blotlagt den socialdemokratiske linje i fagbevægelsen ved en total magtesløshed fra fagtoppens side i forhold til den krisepolitik, der bliver ført, og ved siden af det en undertrykkelse, en undergravning af den modstand, som fra arbejderside rejses imod den krisepolitik, som socialdemokratiet fører igennem i folketinget.

Det, der skal ske fra vores side, er ikke, at vi foregøbler, at der eksisterer et parlamentarisk alternativ til den politik, der bliver ført. Tværtimod skal vi gøre klart, hvordan det

faktisk stiller sig med det socialdemokrati, som hundretusinder af lønarbejdere stiller deres forhåbninger til og har gjort det i mange år. I sig selv er vi godt klar over, at det hverken fremmer mobiliseringen eller kampviljen, at man konstaterer, at sådan er socialdemokratiets politik, men erkendelsen af, hvad det er for en arbejderfjendsk politik, socialdemokratiet står for, er nødvendig. Erkendelsen må føre til, at arbejdere, at forbrugere, at lejere, at uddannelsessøgende osv. gør sig klart, at alternativet i dette samfund, det er dem selv, dem selv og ikke andre. Den erkendelse kan bruges til at styrke de kampe, som allerede i dag føres imod krisepolitikken.

I fagbevægelsen må der arbejdes på et opgør med den classesamarbejdslinje, som har ført til LOs accept af det ene indgreb efter det andet, og som fører til dette faglige apparats umyndiggørelse og undergravning af de arbejdere, som forsøger at forsvare deres realløn. Kampen mod indkomspolitikken, kampen mod arbejdsløsheden, imod den reaktionære boligpolitik, kampen imod en skattelovgivning, som helt entydigt favoriserer overklassen, imod en energipolitik, som forærer vores ressourcer til A. P. Møller, som uden videre accepterer, at de multinationale selskaber udnytter oliesituationen til milliardprofitter, som satser på opbygning af a-kraft med deraf følgende undergravning af de demokratiske rettigheder og ødelæggelse af miljøet, alle disse kampe skal føres i fagbevægelsen, de skal føres af fagbevægelsen. Den eneste trøst, man kan finde overhovedet i denne situation, hvor socialdemokratiet tydeligere end nogen sinde fører vaskeægte arbejdsgeberpolitik, er, at flere og flere mennesker i lejerbevægelsen, i fagbevægelsen vil få åbnet øjnene for, hvad det hele drejer sig om. Den erkendelse skal bruges til at opbygge en solidarisk kampbevægelse for at holde arbejderne skadesløse, også for det seneste indgreb.

Det er nødvendigt at bryde indkomspolitikken og presse arbejdsgiverne til at give compensation for dette indgreb. Man må vende sig imod den boligpolitik, der bliver ført, man må gennemføre huslejeboycot, og man må rejse diskussionen om en solidarisk boligpolitik.

Vi må diskutere, hvordan man kan reagere på de afgifter, som mere og mere bliver et